A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (második tanács)

2015. szeptember 23.*

„Szerződésen kívüli felelősség — Dömping — A Kínából származó egyes feldolgozott vagy tartósított citrusfélék behozatala — A Bíróság által érvénytelennek nyilvánított 1355/2008/EK rendelet — A felperest a rendelet elfogadását követően állítólagosan ért kár — Kártérítési kereset — A belső jogorvoslati lehetőségek kimerítése — Elfogadhatóság — Magánszemélyek számára jogokat keletkeztető jogszabály kellően súlyos megsértése — 384/96/EK rendelet, 2. cikk, (7) bekezdés, a) pont (jelenleg: 1225/2009/EK rendelet, 2. cikk, (7) bekezdés, a) pont) — Gondossági kötelezettség — Okozati összefüggés”

A T-205/14. sz. ügyben,

az **I. Schroeder KG (GmbH & Co**.) (székhelye: Hamburg [Németország], képviseli: K. Landry ügyvéd)

felperesnek

az **Európai Unió Tanácsa** (képviseli: J.-P. Hix, meghatalmazotti minőségben, segítői kezdetben: D. Geradin és N. Tuominen ügyvédek, később: N. Tuominen ügyvéd)

és

az **Európai Bizottság** (képviselik: T. Maxian Rusche és R. Sauer, meghatalmazotti minőségben)

alperesek ellen,

a 2012. március 22-i GLS-ítélettel (C-338/10, EBHT, EU:C:2012:158) érvénytelennek nyilvánított, a Kínai Népköztársaságból származó egyes feldolgozott vagy tartósított citrusfélék (főként mandarin stb.) behozatalára vonatkozó ideiglenes dömpingellenes vám kivetéséről és a kivetett ideiglenes vám végleges beszedéséről [helyesen: a Kínai Népköztársaságból származó egyes feldolgozott vagy tartósított citrusfélék (főként mandarin stb.) behozatalára vonatkozó dömpingellenes vám kivetéséről és a kivetett ideiglenes vám végleges beszedéséről] szóló, 2008. december 18-i 1355/2008/EK tanácsi rendelet (HL L 350., 35. o.) elfogadása miatt állítólagosan ért kár megtérítése iránti kereset tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (második tanács),

tagjai: M. E. Martins Ribeiro elnök, S. Gervasoni (előadó) és L. Madise bírák,

hivatalvezető: C. Heeren tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2015. március 17-i tárgyalásra,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: német.

Ítéletet

Jogi háttér

1 A módosított, az Európai Közösségben tagsággal nem rendelkező országokból érkező dömpingelt behozatallal szembeni védelemről szóló, 1995. december 22-i 384/96/EK tanácsi rendelet (HL 1996. L 56., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 10. kötet, 45. o.; a továbbiakban: alaprendelet) (amelynek helyébe az Európai Közösségben tagsággal nem rendelkező országokból érkező dömpingelt behozatallal szembeni védelemről szóló, 2009. november 30-i 1225/2009/EK tanácsi rendelet [HL L 343., 51. o.; helyesbítés: HL 2010. L 7., 22. o.] lépett) 2. cikke (7) bekezdésének a) pontja a következőképpen rendelkezik:

„A nem piacgazdaságú országokból származó behozatal […] esetén a rendes értéket egy piacgazdaságú harmadik ország ára vagy számtanilag képzett értéke vagy az ilyen harmadik országból más országokba, beleértve a Közösséget is, történő kivitel esetén felszámított ár alapján kell megállapítani, illetve ha ez nem lehetséges, bármilyen más elfogadható [helyesen: ésszerű] alapon megállapítható, ideértve a hasonló termékért a Közösségben ténylegesen fizetett, vagy fizetendő árat, és azt szükség esetén megfelelően módosítani kell úgy, hogy egy ésszerűen elfogadható haszonkulcsot is magában foglaljon.

A megfelelő, piacgazdaságú harmadik országot megalapozott módon, a kiválasztás idején rendelkezésre álló összes megbízható információ figyelembevételével kell kiválasztani. A határidőket szintén figyelembe kell venni; ha mód van rá, olyan piacgazdaságú harmadik országot kell kiválasztani, amely ugyanazon vizsgálat alá esik.

A vizsgálatban érintett feleket a vizsgálat megkezdése után rövid időn belül tájékoztatják a kijelölt piacgazdaságú harmadik országról, és tíz napot kapnak észrevételeik megtételére.”

A jogvita előzményei

2 2007. október 20-án az Európai Közösségek Bizottsága közzétette a Kínai Népköztársaságból származó egyes feldolgozott és tartósított citrusfélék (főként mandarin stb.) behozatalára vonatkozó dömpingellenes eljárás megindításáról szóló értesítést (HL C 246., 15. o.).

3 2007. november 2-án a felperes, az I. Schroeder KG (GmbH & Co.) azt kérte a Bizottságtól, hogy vegyék őt figyelembe a független importőröknek az eljárás megindításáról szóló értesítésben tervezett mintavételezésekor.

4 2008. július 4-én a Bizottság elfogadta a Kínai Népköztársaságból származó egyes feldolgozott vagy tartósított citrusfélék (főként mandarin stb.) behozatalára vonatkozó ideiglenes dömpingellenes vám kivetéséről szóló 642/2008/EK rendeletet (HL L 178., 19. o.; helyesbítés: HL 2008. L 258., 74. o.).

5 2008. december 18-án az Európai Unió Tanácsa elfogadta a Kínai Népköztársaságból származó egyes feldolgozott vagy tartósított citrusfélék (főként mandarin stb.) behozatalára vonatkozó ideiglenes dömpingellenes vám kivetéséről és a kivetett ideiglenes vám végleges beszedéséről [helyesen: a Kínai Népköztársaságból származó egyes feldolgozott vagy tartósított citrusfélék (főként mandarin stb.) behozatalára vonatkozó dömpingellenes vám kivetéséről és a kivetett ideiglenes vám végleges beszedéséről] szóló 1355/2008/EK rendeletet (HL L 350., 35. o.).

6 A felperes megfizette az e rendelet által meghatározott dömpingellenes vámokat az érintett terméknek az általa végrehajtott behozatalai esetében, valamint azt állítja, hogy azokat a négy másik importőr (a továbbiakban: négy másik társaság) közvetítésével történt behozatalok esetében is megfizette.

7 A Bíróság a 2012. március 22-i GLS-ítéletben (C-338/10, EBHT, EU:C:2012:158, 36. pont) érvénytelennek nyilvánította az 1355/2008 rendeletet azzal az indokkal, hogy a Bizottság és a Tanács figyelmen kívül hagyta az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének a) pontjából [jelenleg: az 1225/2009 rendelet 2. cikke (7) bekezdésének a) pontja] eredő követelményeket azzal, hogy a szóban forgó termék rendes értékét a hasonló termékért az Európai Unióban ténylegesen fizetett vagy fizetendő ár alapján határozta meg anélkül, hogy a megkövetelt gondossággal járt volna el ezen értéknek a piacgazdaságú harmadik országban az ugyanezen termékre alkalmazott ár alapján történő megállapítása céljából.

8 A GLS-ítéletet (fenti 7. pont, EU:C:2012:158) követően a felperes és a négy másik társaság az 1355/2008 rendelet alapján beszedett vámok visszatérítését kérte. A német fővámhivatalok visszatérítették a jogtalanul beszedett vámokat.

9 A felperes és a négy másik társaság egyrészt Hamburg-Stadt, Duisburg és Krefeld (Németország) fővámhivatalaitól a megfizetett dömpingellenes vámokra az e vámok megfizetésének időpontjától a visszatérítésük időpontjáig terjedő időszak tekintetében havi 0,5%-os kamat megfizetését is kérte. A 2012. november 6-i, illetve november 7-i ezen kérelmeket az érintett fővámhivatalok a 2012. november 8-i, november 23-i, december 18-i és 2013. április 3-i határozatokkal elutasították. A felperes és a négy másik társaság ezen elutasító határozatokkal szemben panaszt nyújtott be. A felperes a tárgyaláson a Törvényszék által feltett kérdésre adott válaszában pontosította, hogy a Hüpeden & Co. (GmbH & Co.) KG és a vámhatóságok között folyamatban lévő ügyben a Finanzgericht Hamburg (hamburgi adóügyi bíróság) határozatának a meghozataláig valamennyi ezen eljárást felfüggesztették.

10 A felperes másrészt a 2013. december 10-i levélben 345 644 euró kártérítést kért a Tanácstól és a Bizottságtól, amely az azon kölcsönökkel kapcsolatos kamattehernek felel meg, amelyeket az 1355/2008 rendelet miatt kellett felvennie. Ezeket a kérelmeket a Tanács a 2014. január 31-i levelében, a Bizottság pedig a 2014. február 14-i levelében elutasította.

11 A GLS-ítéletet (fenti 7. pont, EU:C:2012:158) követően a Bizottság egyébiránt úgy határozott, hogy újból megnyitja a dömpingellenes eljárást, ezen újbóli megnyitás kizárólag az említett ítélet megállapításainak a végrehajtására irányult. A Tanács ezen eljárás végén elfogadta a Kínai Népköztársaságból származó egyes feldolgozott vagy tartósított citrusfélék (nevezetesen mandarin stb.) behozatalára vonatkozó végleges dömpingellenes vám ismételt kivetéséről szóló, 2013. február 18-i 158/2013/EU végrehajtási rendeletet (HL L 49., 29. o.), amely 2013. február 23-án lépett hatályba. Az e rendelet érvényességének értékelésével kapcsolatos két előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdést tettek fel a Bíróságnak (C-283/14 CM Eurologistik és C-284/14 GLS egyesített ügyek).

Az eljárás és a felek kérelmei

12 A Törvényszék Hivatalához 2014. március 27-én benyújtott keresetlevéllel a felperes előterjesztette a jelen keresetet.

13 A Bizottság a jelen eljárás felfüggesztését kérte egyrészt addig, amíg a nemzeti hatóságok nem döntenek véglegesen a fenti 9. pontban említett keresetekről, másrészt pedig másodlagosan addig, amíg a Bíróság nem válaszolja meg a fent említett C-283/14. és C-284/14. sz. egyesített ügyekben feltett, a 158/2013 rendelet érvényességével kapcsolatos előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdéseket. A felperes és a Tanács a felfüggesztés iránti ezen kérelmek tekintetében nem emelt kifogást.

14 A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék:

– kötelezze az Uniót az ítélet közlésének a napjától kezdve évi 8%-os kamattal megnövelt 345 644 euró összegű kártérítés részére történő megfizetésére, vagy állapítsa meg, hogy megilleti a kártérítéshez való jog;

– kötelezze a Bizottságot és a Tanácsot a költségek viselésére.

15 A felperes a tárgyaláson másodlagosan azt kérte a Törvényszéktől – amint az a tárgyalási jegyzőkönyvben rögzítésre került –, hogy állapítsa meg közbenső ítélettel, hogy a keresete elfogadható, valamint hogy a Tanács és a Bizottság olyan kötelességszegést követett el, amely megalapozhatja az Unió felelősségét, ezt követően pedig függessze fel a jelen eljárást a Finanzgericht Hamburg előtt a fenti 9. pontban említett eljárásban a végleges határozat meghozataláig.

16 A Tanács és a Bizottság azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet mint elfogadhatatlant, másodlagosan pedig mint megalapozatlant;

– kötelezze a felperest a költségek viselésére.

A jogkérdésről

A kereset elfogadhatóságáról

17 A Tanács és a Bizottság a beadványaiban arra hivatkozik, hogy a jelen keresetet mint elfogadhatatlant el kell utasítani, mivel a felperes nem merítette ki azokat a belső jogorvoslati lehetőségeket, amelyek az állítólagos kár megtérítéséhez vezethetnek.

18 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az EUMSZ 268. cikk és az EUMSZ 340. cikk második bekezdése szerinti kártérítési keresetet a Szerződés által létrehozott, a magánszemélyekre vonatkozó bírói jogvédelmi rendszer egészét tekintve kell értékelni. Ebből az következik, hogy ha egy személy úgy véli, hogy őt valamely általa jogellenesnek tartott uniós rendelkezés szabályszerű alkalmazása sérti, és a hivatkozott kárt keletkeztető esemény kizárólag az Uniónak róható fel, akkor az ilyen kártérítési kereset elfogadhatóságának még mindig lehet – bizonyos esetekben – feltétele a nemzeti jogorvoslati lehetőségek kimerítése. Ehhez a nemzeti jogorvoslatoknak hatékonyan biztosítaniuk kell az érintett személyek jogainak védelmét, és alkalmasnak kell lenniük a hivatkozott kár megtérítésének biztosítására (lásd: 1989. május 30-i Roquette frères kontra Bizottság ítélet, 20/88, EBHT, EU:C:1989:221, 15. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2004. november 23-i Cantina sociale di Dolianova és társai kontra Bizottság ítélet, T-166/98, EBHT, EU:T:2004:337, 115. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

19 Feltételezve, hogy a belső jogorvoslati lehetőségek kimerítésének a követelménye alkalmazható lehet a jelen ügy esetében, amelyet nemzeti keresetek – amelyek célja a visszatérített dömpingellenes vámok kamatainak a megfizetése –, valamint az uniós bíróság előtti jelen kártérítési kereset – amelynek célja annak a kárnak a megtérítése, amely az azon kölcsönökön fennálló banki kamatok megfizetéséből ered, amelyeket az ezen vámok megtérítése miatti likviditási veszteség folytán vett fel – jellemez, a 2014. szeptember 18-i Holcim (Románia) kontra Bizottság ítélettől (T-317/12, EBHT, fellebbezés alatt, EU:T:2014:782, 73–77. pont) függetlenül – amely behatárolta a belső jogorvoslati lehetőségek kimerítésének a hiányából fakadó elfogadhatatlansági eseteket – mindenképpen meg kell állapítani, hogy a felperes által a nemzeti jogorvoslati lehetőségek kimerítésének a hiánya nem vezethet keresetének elfogadhatatlanságához.

20 A jelen esetben a nemzeti hatóságok előtt előterjesztett vagy előterjeszthető közigazgatási és bírósági jogorvoslatok ugyanis nem tekinthetők úgy, hogy azok a fenti 18. pontban felidézett ítélkezési gyakorlat értelmében véve hatékonyan biztosítják a felperes jogainak a védelmét, következésképpen pedig e jogorvoslatokat a jelen kereset elfogadhatósága szempontjából nem kellett kimeríteni.

21 Amikor a szóban forgó elfogadhatatlansági kifogást nyilvánvalóan olyan felperessel szemben terjesztették elő, aki nem merítette ki a nemzeti jogorvoslati lehetőségeket, az uniós bíróság – különös figyelemmel a nemzeti jogorvoslati lehetőségek hatékonyságának szükségképpen előremutató elemzésére – akkor utasította el az ilyen elfogadhatatlansági kifogást, amikor a belső jogorvoslati lehetőségek kimenetele „különösen bizonytalan” volt (1984. május 30-i Eximo Molkereierzeugnisse Handelsgesellschaft kontra Bizottság ítélet, 62/83, EBHT, EU:C:1984:197, 15. pont; lásd szintén ebben az értelemben: 1986. február 26-i Krohn Import-Export kontra Bizottság ítélet, 175/84, EBHT, EU:C:1986:85, 28. pont) vagy e jogorvoslati lehetőségek igénybevétele „túlzottan nehéz” volt (Cantina sociale di Dolianova és társai kontra Bizottság ítélet, fenti 18. pont, EU:T:2004:337, 117. pont). Ebből az következik, hogy a felperesre – akivel szemben a nemzeti jogorvoslati lehetőségek kimerítésének a hiányát kifogásolják – háruló bizonyítási teher nem haladhatja meg az olyan valószínűsítő körülmények előterjesztését, amelyek a nemzeti jogorvoslati lehetőségek által biztosított védelem hatékony jellegét illetően komoly kétségeket vethetnek fel (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 1993. október 26-i Caronna kontra Bizottság ítélet, T-59/92, EBHT, EU:T:1993:91, 35. pont; 2005. március 9-i L kontra Bizottság ítélet, T-254/02, EBHT-KSZ, EU:T:2005:88, 148. pont).

22 Márpedig a jelen esetben a felperes valóban terjesztett elő ilyen valószínűsítő körülményeket.

23 A felperes így részletesen bemutatta az alkalmazandó rendelkezéseket, valamint világossá tette azt a tényt – amelyet a Tanács végeredményben megerősített az ellenkérelemben –, hogy e rendelkezések nem teszik lehetővé a jelen esetben a kért kamatok visszatérítését.

24 A módosított, a Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló, 1992. október 12-i 2913/92/EGK tanácsi rendeletnek (HL L 302., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 4. kötet, 307. o.; a továbbiakban: Közösségi Vámkódex) a jelen ügy tényállásának idejére alkalmazandó 241. cikke – amint azt a Tanács és a Bizottság a tárgyaláson megerősítette – ugyanis a következőképpen rendelkezik:

„A behozatali vagy kiviteli vámok összegének vagy e vámok fizetésekor beszedett hitelkamatnak vagy késedelmi kamatnak a vámhatóság részéről történő visszafizetése nem jár azzal, hogy a vámhatóság kamatot fizetne. Kamatot kell azonban fizetni:

– ha a visszafizetés iránti kérelem jóváhagyásáról szóló határozatot az elfogadása napjától számított három hónapon belül nem hajtják végre,

– ha a nemzeti rendelkezések ezt írják elő.

[…]”

25 Márpedig a jelen esetben az ügyiratokból nem tűnik ki, a felek pedig egyébként nem hivatkoztak arra, hogy a visszatérítést elrendelő határozatot nem hajtották végre a Közösségi Vámkódex 241. cikke első bekezdésének első francia bekezdésében előírt határidőn belül. Egyébiránt a Közösségi Vámkódex 241. cikke első bekezdése második francia bekezdésének értelmében vett alkalmazandó nemzeti rendelkezés, nevezetesen az adózás rendjéről szóló német törvénykönyv (Abgabenordnung) 236. §-a csak akkor írja elő a kamatfizetést, ha a szóban forgó vámok visszatérítését nemzeti bírósági határozat rendelte el, a jelen esetben pedig nem ez a helyzet áll fenn.

26 A felperes egyébiránt közölte a keresetlevél, valamint a Törvényszék által feltett kérdésre válaszul elküldött levél mellékletében a nemzeti hatóságok határozatait, amelyek közül valamennyi megtagadta az előző pontban említett rendelkezések alapján a kért kamatok megfizetését, valamint közölte a Finanzgericht Hamburg negyedik tanácsa elnökének 2015. február 5-i levelét, amely az előzetes vizsgálatot követően megerősítette ezt a megtagadást a visszatérített dömpingellenes vámok kamatainak a megfizetésével kapcsolatos nemzeti jogvita keretében „mintaeljárásként” megjelölt ügyben (lásd: fenti 9. pont).

27 E határozatok közül valamennyi elvetette többek között a 2012. szeptember 27-i Zuckerfabrik Jülich és társai ítéletben (C-113/10, C-147/10 és C-234/10, EBHT, EU:C:2012:591, 65–67. pont; lásd szintén: 2013. április 18-i Irimie-ítélet, C-565/11, EBHT, EU:C:2013:250, 21. és 22. pont) kialakított megoldás jelen ügyre történő alkalmazását. Ezen ítélet szerint, mivel azok a jogalanyok, akik a cukorágazatban jogosultak az érvénytelen rendeletben meghatározott, tartozatlanul fizetett termelési illetékek összegének visszatérítésére, jogosultak a járulékos kamatok megtérítésére is (a fent hivatkozott Zuckerfabrik Jülich és társai ítélet, EU:C:2013:250, 67. pont), a Bíróság ezért ezen a területen a tagállamokra hárított azon kötelezettséggel kapcsolatos elvet mondta ki, hogy az uniós jog megsértésével kivetett adók összegét kamatokkal kell visszafizetniük (a fent hivatkozott Zuckerfabrik Jülich és társai ítélet, EU:C:2012:591, 66. pont).

28 Ezért még akkor is, ha – amint azt a Bizottság hangsúlyozza – nem lehet teljes mértékben kizárni, hogy a Zuckerfabrik Jülich és társai ítélet (fenti 27. pont, EU:C:2012:591) alapján a nemzeti jogorvoslati lehetőségek igénybevétele a kért kamatok megfizetéséhez vezet, a felperes által a jelen ügyben bemutatott bizonyítékok elegendőek az ilyen kimenetelben való komoly kételkedéshez.

29 A fentiek összességére tekintettel a felperes kellően bizonyította a nemzeti jogorvoslati lehetőségek hatékonyságának hiányát anélkül, hogy a megindított nemzeti eljárások befejezésére várni kellene.

30 Következésképpen el kell utasítani a nemzeti jogorvoslati lehetőségek kimerítésének a hiányára alapított elfogadhatatlansági kifogást, valamint a Bizottság által benyújtott, a jelen ügyben folytatott eljárásnak a fent említett nemzeti eljárások befejezéséig történő felfüggesztése iráni kérelmet.

A kereset megalapozottságáról

31 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az Unió EUMSZ 340. cikk második bekezdésén alapuló, a szervei jogellenes magatartása esetén fennálló szerződésen kívüli felelősségének megállapításához több feltétel együttes teljesülése szükséges, nevezetesen az intézményekkel szemben kifogásolt magatartás vétkes jellege, a kár valós jellege, valamint az állítólagos magatartás és a hivatkozott kár közötti okozati összefüggés fennállása (lásd: 2012. április 19-i Artegodan kontra Bizottság ítélet, C-221/10 P, EBHT, EU:C:2012:216, 80. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2013. május 16-i Gap granen & producten kontra Bizottság ítélet, T-437/10, EU:T:2013:248, 16. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

Az intézmények magatartásának vétkes jellegéről

32 A felperes arra hivatkozik, hogy a GLS-ítéletből (fenti 7. pont, EU:C:2012:158) kitűnik, hogy a Bizottság és a Tanács megsértette a gondoskodási kötelezettségét, valamint a megfelelő ügyintézés elvét, amennyiben az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének a) pontjában foglalt követelmények figyelmen kívül hagyásával a szóban forgó termék rendes értékét az Unióban a hasonló termékért ténylegesen fizetett vagy fizetendő ár alapján határozta meg anélkül, hogy az ezen értéknek egy piacgazdaságú harmadik országban ugyanezen termékre alkalmazott árak alapján történő meghatározásához megkövetelt gondosságot tanúsította volna.

33 A Bíróság a GLS-ítéletében (fenti 7. pont, EU:C:2012:158) úgy ítélte meg, hogy a Bizottság és a Tanács – mivel a szóban forgó termék rendes értékét az Unióban a hasonló termékért ténylegesen fizetett vagy fizetendő ár alapján határozta meg anélkül, hogy az ezen értéknek egy piacgazdaságú harmadik országban ugyanezen termékre alkalmazott árak alapján történő meghatározásához megkövetelt gondosságot tanúsította volna – figyelmen kívül hagyta az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének a) pontjából eredő követelményeket.

34 Ezen ítéletből először is az tűnik ki, hogy az 1355/2008 rendelet érvénytelensége, és ezért a jelen esetben az állítólagosan vétkes magatartás mind a Bizottságnak – amely lefolytatta a dömpingellenes eljárást, és elfogadta az ideiglenes dömpingellenes rendeletet –, mind pedig a Tanácsnak – amely elfogadta az ideiglenes rendeletet jóváhagyó végleges dömpingellenes rendeletet – felróható.

35 Az ítéletből másodszor az tűnik ki, hogy e két intézménynek azt róják fel, hogy az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése a) pontja – amely a rendes érték kiszámítási módját határozza meg – rendelkezéseinek a végrehajtásakor megsértették a gondossági kötelezettségüket, amely lényegében a gondoskodási kötelezettségnek és a megfelelő ügyintézés elvének – amelyek megsértését a felperes állítja – felel meg.

36 Emlékeztetni kell e tekintetben arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint kizárólag a magánszemélyek számára jogokat keletkeztető jogszabály kellően súlyos megsértése teszi lehetővé az Unió szerződésen kívüli felelősségének a megállapítását, valamint hogy a jogszabály kellően súlyos megsértése fennállásának az értékeléséhez figyelembe kell venni a jogi aktust kibocsátó intézmény mérlegelési mozgásterét. Ezért amikor az intézmények mérlegelési jogkörrel rendelkeznek, annak a megállapításához, hogy az uniós jogsértés kellően súlyos-e, a döntő tényező az, hogy az intézmény a mérlegelési jogkörének korlátait nyilvánvalóan és súlyosan túllépte-e. Ellenben, ha ezen intézmények csupán jelentősen korlátozott mérlegelési mozgástérrel rendelkeznek, sőt nem is rendelkeznek mérlegelési mozgástérrel, már az uniós jog egyszerű megsértése is elegendő lehet a kellően súlyos jogsértés megtörténtének megállapításához (lásd: 2000. július 4-i Bergaderm és Goupil kontra Bizottság ítélet, C-352/98 P, EBHT, EU:C:2000:361, 42–44. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2010. március 2-i Arcelor kontra Parlament és Tanács ítélet, EBHT, EU:T:2010:54, 141. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

37 Következésképpen meg kell előzetesen vizsgálni azon mérlegelési mozgástér terjedelmét, amellyel az intézmények az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése a) pontjának végrehajtása során rendelkeztek.

– Az intézmények mérlegelési mozgásteréről

38 Az intézmények rendelkezésére álló mérlegelési mozgástér terjedelmének a megállapítása érdekében meg kell előzetesen határozni az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése a) pontjának végrehajtása során az ezen intézményeknek konkrétan felrótt magatartást, valamint a jelen esetben az 1355/2008 rendelet érvénytelenségének a megállapítását igazoló jogellenességet. Az ilyen eljárást az indokolja, hogy valamely rendelkezés végrehajtása olyan különböző aktusokat vonhat maga után, amelyek tekintetében a rendelkezés végrehajtásért felelős intézmény nem rendelkezik szükségszerűen ugyanazzal a mérlegelési mozgástérrel. Ez a helyzet különösen az olyan érték kiszámítási módját előíró rendelkezések esetében, mint a dömpingkülönbözet kiszámítása során szerepet játszó rendes érték (lásd a gabonaágazatban az importárak kiszámítási módját illetően egy hasonló eljáráshoz: Gap granen & producten kontra Bizottság ítélet, fenti 31. pont, EU:T:2013:248, 30–41. pont).

39 A jelen esetben a felperes állításával ellentétben az intézményeknek felrótt jogellenesség nem abban áll, hogy az Unióban alkalmazott árakat alapul vevő másodlagos kiszámítási módot választották a piacgazdaságú harmadik országban alkalmazott árakat alapul vevő módszer helyett, amely választás tekintetében az intézmények nem rendelkeznek mérlegelési mozgástérrel (lásd ebben az értelemben: GLS-ítélet, fenti 7. pont, EU:C:2012:158, 26. pont; Bot főtanácsnok GLS-ügyre vonatkozó indítványa, C-338/10, EBHT, EU:C:2011:636, 97. pont).

40 A felperes által a tárgyaláson egyebekben állítottakkal ellentétben az sem róható fel a Bizottságnak, hogy teljes mértékben elmulasztotta megvizsgálni az Eurostat által az érintett termék rendes értékének a kiszámításához szolgáltatott adatokat. A Bíróság ugyanis azt rótta fel a Bizottságnak – amint az a GLS-ítéletből (fenti 7. pont, EU:C:2012:158, 34–36. pont; lásd szintén: Bot főtanácsnok GLS-ügyre vonatkozó indítványa, fenti 39. pont, EU:C:2011:636, 107–119. pont) kitűnik –, hogy nem vizsgálta

meg a megkövetelt gondossággal az Eurostat-adatokat, azaz nem használta ki kellő mértékben ezeket a statisztikai adatokat, valamint nem keresett tovább az említett adatok alapján piacgazdaságú harmadik ország után.

41 Márpedig a Bizottság rendelkezik e tekintetben mérlegelési mozgástérrel az Eurostat-adatok elemzését, valamint az ezen elemzés alapján történő vizsgálatainak a folytatását illetően.

42 Egyrészt az intézményeknek az Eurostat-adatok vizsgálatával kapcsolatos mérlegelési mozgásterét bizonyítja a Bizottság által hangsúlyozott azon tény, hogy az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése a) pontjának értelmében vett piacgazdaságú harmadik ország meghatározása érdekében összegyűjtött adatok szükségszerűen olyan összetett értékelésekhez vezető gazdasági adatok, mint annak a meghatározása, hogy az érintett vagy ahhoz hasonló terméket az említett országban előállítják-e, és ez az előállítás jelentős-e (lásd ebben az értelemben: 1991. október 22-i Nölle-ítélet, C-16/90, EBHT, EU:C:1991:402, 11–17. pont; 1997. május 29-i Rotexchemie-ítélet, C-26/96, EBHT, EU:C:1997:261, 10. pont; 1995. szeptember 28-i Ferchimex kontra Tanács ítélet, T-164/94, EBHT, EU:T:1995:173, 66. pont).

43 Másrészt az intézményeknek az azzal kapcsolatos mérlegelési mozgásterét, hogy a vizsgálataikat az elvégzett első elemzések alapján folytassák, az alaprendelet azon rendelkezései bizonyítják, amelyek előírják, hogy a Bizottság a piacgazdaságú harmadik országot „a […] rendelkezésre álló […] megbízható információ[k]” alapján határozza meg [az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése a) pontjának második albekezdése], mivel meghagyják számára az adatok rendelkezésre állásának a meghatározásával kapcsolatos mérlegelési mozgásteret – ugyanis a vizsgálati eszközöket fakultatív jelleggel írták elő, az alkalmazásuk pedig a jelen ügyben annál is inkább nehéz, mivel harmadik országok adatait érintik (az alaprendelet 6. cikkének (4) bekezdése) – valamint az összegyűjtött adatok megbízhatóságának a meghatározásával kapcsolatos mérlegelési mozgásteret, mivel a pontosságukat kizárólag „a lehető legalaposabban” kell megvizsgálni (az alaprendelet 6. cikkének (8) bekezdése).

44 Ezeket a megfontolásokat nem kérdőjelezi meg a Bíróságnak a GLS-ítélet (fenti 7. pont, EU:C:2012:158; lásd szintén: Bot főtanácsnok GLS-ügyre vonatkozó indítványa, fenti 39. pont, EU:C:2011:636, 101. és 102. pont) 32. pontjában tett azon állítása, amely szerint a Bizottság köteles hivatalból megvizsgálni minden rendelkezésre álló információt, mivel a dömpingellenes vizsgálatban nem az a szerepe, hogy olyan döntőbíróként járjon el, akinek mindössze arra van hatásköre, hogy a kizárólag a vizsgálatban részt vevő felek által szolgáltatott tájékoztatások és bizonyítékok alapján határozzon. A Bíróság ezen állítással ugyanis pontosította az azon „rendelkezésre álló adatok” forrásait, amelyekre a Bizottságnak az elemzését alapítania kell, és amelyek nem korlátozódnak a felek által bemutatott információkra, valamint nem szándékozta a Bizottságnak az ezen forrásokból származó adatok rendelkezésre állásának a meghatározásával kapcsolatos mérlegelési mozgásterét korlátozni, annál is inkább, mivel a Bíróság a GLS-ítélet (fenti 7. pont, EU:C:2012:158) ugyanezen pontjában az alaprendelet 6. cikkének (4) bekezdésében előírt vizsgálati jogkörökre hivatkozott.

45 Következésképpen, mivel a Bizottság a jelen ügyben rendelkezett mérlegelési jogkörrel, a felperesnek az Unió felelősségének a megállapításához bizonyítania kell e jogkör nyilvánvaló és súlyos túllépését.

– Az intézmények mérlegelési jogköre korlátainak a nyilvánvaló és súlyos túllépéséről

46 Elöljáróban pontosítani kell, hogy a gondosság elmulasztása az ítélkezési gyakorlat által annak a megállapításához figyelembe vett kritériumok egyike, hogy az intézmény által elkövetett szabálytalanság vagy hiba az uniós jog kellően súlyos megsértését jelenti (lásd: Gap granen & producten kontra Bizottság ítélet, fenti 31. pont, EU:T:2013:248, 28. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). E tekintetben a gondossági kötelezettség valamely másik elv vagy

valamely másik uniós jogszabály megsértése „súlyosságának” a mérésére szolgál. Ellenben a jelen esetben a gondossági kötelezettség azt az elvet jelenti, amelynek a megsértését állították, és a Bíróság is megállapította.

47 Az ítélkezési gyakorlatból e tekintetben kitűnik, hogy ahhoz, hogy a gondossági kötelezettség megsértését az intézmény mérlegelési jogköre határai nyilvánvaló és súlyos túllépésének lehessen minősíteni, a gondossági kötelezettséget teljes mértékben meg kell sérteni, mivel a gondossági kötelezettségből eredő részkötelezettségek terjedelmének a puszta téves értékelése nem elegendő (lásd a megfelelő ügyintézés és a gondoskodási kötelezettség elvét illetően: 1995. szeptember 18-i Nölle kontra Tanács és Bizottság ítélet, T-167/94, EBHT, EU:T:1995:169, 89. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

48 Meg kell következésképpen határozni, hogy a jelen esetben a Bizottság magatartása a gondossági kötelezettségből eredő részkötelezettségek teljes megsértésén vagy pedig kizárólag az említett részkötelezettségek terjedelmének helytelen értékelésén alapul-e.

49 Amint az a fenti 40. pontból kitűnik, a Bíróság a GLS-ítéletében (fenti 7. pont, EU:C:2012:158) azzal az indokkal állapította meg az 1355/2008 rendelet érvénytelenségét, hogy a Bizottság megsértette a gondossági kötelezettségét azzal, hogy az érintett terméknek a piacgazdaságú harmadik országból az Unióba történő behozatalaira vonatkozó Eurostat-adatok alapján nem folytatta a vizsgálatait.

50 Márpedig az intézmények így eljárva nem sértették meg teljes mértékben a gondossági kötelezettségből eredő részkötelezettségeiket.

51 A Bizottság ugyanis nem tartózkodott attól, hogy az érintett feleknek a piacgazdaságú harmadik országra vonatkozó javaslata hiányában az ilyen országok kereséséhez vizsgálati intézkedéseket tegyen; a tartózkodás a gondossági kötelezettsége nyilvánvaló és súlyos megsértésének minősült volna (lásd analógia útján: Nölle kontra Tanács és Bizottság ítélet, fenti 47. pont, EU:T:1995:169, 88. pont; 2013. szeptember 16-i ATC és társai kontra Bizottság ítélet, T-333/10, EBHT, EU:T:2013:451, 88. és 91. pont).

52 Amint az a 642/2008 rendelet (40) preambulumbekezdéséből kitűnik, és ahogy azt a Bizottság a tárgyaláson pontosította, utóbbi a dömpingellenes eljárás során hivatalból folytatott vizsgálatot. Pontosabban mivel ezt az eljárást egy spanyol egyesület panaszát követően indították, a Bizottság azt kérte a spanyol hatóságoktól, hogy végezzék el a szükséges ellenőrzéseket és vizsgálatokat azoknak a piacgazdaságú harmadik országoknak a meghatározása érdekében, amelyek az érintett terméket az Unióba exportálják. A Bizottság e vizsgálatnak köszönhetően fedezte fel az érintett termék azon két thaiföldi gyártóját, amelyeknek elküldte a kérdőíveket.

53 Ahogy azt a főtanácsnok hangsúlyozta, nem róható fel a Bizottságnak az, hogy így eljárva elmulasztotta a gondosságot a két kérdéses vállalkozás tekintetében. E vállalkozások megkeresésének körülményei és a kérdőívek kitöltésére a részükre biztosított határidő lehetővé tette ugyanis számukra a válaszadást, ezért mulasztásuk teljes mértékben nekik tudható be, annál is inkább, mivel a Bizottságnak harmadik országok vállalkozásaival szemben semmilyen eszköze nincsen a nyomásgyakorlásra, aminek segítségével együttműködésre bírhatná azokat (Bot főtanácsnok GLS-ügyre vonatkozó indítványa, fenti 39. pont, EU:C:2011:636, 115. és 116. pont).

54 Ellenben a Bizottságnak a két thaiföldi vállalkozás válaszának az elmaradását követően folytatnia kellett volna a vizsgálatait, annál is inkább, mivel rendelkezett az azok elvégzéséhez szükséges idővel, ugyanis az említett vállalkozásoknál tett lépései 2007 decemberében vallottak kudarcot, az ideiglenes rendeletet pedig 2008 júliusában fogadták el. Mivel a Bizottság nem folytatta a vizsgálatait, nem tett komoly és elegendő erőfeszítést (lásd ebben az értelemben: GLS-ítélet, fenti 7. pont, EU:C:2012:158, 34. pont; Bot

főtanácsnok GLS-ügyre vonatkozó indítványa, fenti 39. pont, EU:C:2011:636, 117. és 119. pont; lásd szintén analógia útján: Nölle kontra Tanács és Bizottság ítélet, fenti 47. pont, EU:T:1995:169, 88. pont).

55 A Bizottság következésképpen tévesen értékelte a gondossági kötelezettségéből eredő részkötelezettségeinek a terjedelmét, azonban nem sértette meg teljes mértékben azokat.

56 A fentiek összességéből következik, hogy semmilyen olyan jogi aktus vagy magatartás nem róható fel a jelen esetben az intézményeknek, amely felvetheti az Unió felelősségét.

57 Az Unió felelőssége tehát nem állapítható meg, mivel elegendő, hogy az ezen felelősség megállapításához szükséges három feltétel közül egy ne teljesüljön ahhoz, hogy a kártérítési kérelem elutasításra kerüljön anélkül, hogy szükséges lenne megvizsgálni, hogy a két másik feltétel teljesül-e (2002. február 20-i Förde-Reederei kontra Tanács és Bizottság ítélet, T-170/00, EBHT, EU:T:2002:34, 37. pont; lásd szintén ebben az értelemben: 1994. szeptember 15-i KYDEP kontra Tanács és Bizottság ítélet, C-146/91, EBHT, EU:C:1994:329, 81. pont).

58 Mindazonáltal a teljesség kedvéért meg kell vizsgálni, hogy áll-e fenn kellően közvetlen és egyértelmű okozati összefüggés az állítólagos vétkes magatartás és a felperest állítólagosan ért kár között.

A kötelezettségszegés és a kár közötti okozati összefüggésről

59 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a hivatkozott kárnak a felrótt magatartásból kellőképpen közvetlenül kell következnie, vagyis ez utóbbinak a kár meghatározó okának kell lennie, amennyiben az Unió nem köteles valamely jogellenes helyzet összes – akár távoli – hátrányos következményét jóvátenni (1979. október 4-i Dumortier és társai kontra Tanács ítélet, 64/76, 113/76, 167/78, 239/78, 27/79, 28/79 és 45/79, EBHT, EU:C:1979:223, 21. pont; lásd szintén: 2006. május 10-i Galileo International Technology és társai kontra Bizottság ítélet, T-279/03, EBHT, EU:T:2006:121, 130. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). A felrótt magatartás és a hivatkozott kár közötti okozati összefüggés fennállását a felperesnek kell bizonyítania (lásd: 1998. szeptember 30-i Coldiretti és társai kontra Tanács és Bizottság ítélet, T-149/96, EBHT, EU:T:1998:228, 101. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

60 Márpedig a felperes a jelen esetben az ilyen okozati összefüggést nem bizonyította.

61 A felperes által bemutatott bizonyítékok ugyanis nem teszik lehetővé annak a bizonyítását, hogy a kárát állítólagosan képező kamatok az amiatt felvett kölcsönökhöz kapcsolódnak, hogy a vitatott dömpingellenes vámok kifizetése miatt likviditási veszteség érte.

62 Az egyetlen bemutatott bizonyíték, amely a keresetlevél „A további kamatokkal kapcsolatban felmerült költségek kimutatása” című A4 mellékletét képezi, táblázat formájában mutatja be az időszakonként esedékes kamatok összegeit („Gesamtzinsen” című oszlop, azaz „Az összes kamat”) úgy, hogy pontosítja a kamatlábakat („Zinssatz” oszlop), valamint azokat az összegeket, amelyekre e kamatlábak vonatkoznak („Betrag” oszlop). Mindazonáltal azon túl, hogy e melléklet a számmal ellátott „adómegállapító határozat” („Steuerbescheid”) megjegyzést tartalmazó hivatkozás kivételével semmilyen pontosítással nem szolgál ezen összegek jellegét illetően, meg kell állapítani, hogy a mellékletet a felperes – amint azt a tárgyaláson megerősítette – a jelen keresethez készítette el. Következésképpen a melléklet nem lehet elegendő ilyenként – a külső forrásból vagy minden olyan egyéb hivatalos dokumentumból származó bizonyíték hiányában, amely ezeket az összegeket megerősítheti – a kamatok, a kölcsönök és az 1355/2008 rendelet által jogtalanul kiszabott dömpingellenes vámok közötti állítólagos kapcsolat bizonyításához (lásd a felperes által készített dokumentum gyenge bizonyító erejének az elismerését illetően: 2014. szeptember 3-i Diadikasia Symvouloi Epicheiriseon kontra Bizottság végzés, T-261/12, EU:T:2014:755, 38. pont).

63 Továbbá még azt is feltételezve, hogy a válasz C2 és C3 mellékleteit elfogadhatónak lehet nyilvánítani, jóllehet azokat elkésetten – az ezen késedelmes bemutatás igazolása nélkül – nyújtották be, azok sem teszik lehetővé a hivatkozott okozati összefüggés bizonyítását.

64 Kétségtelen, hogy a C2 melléklet igazolja az azt tartalmazó adatokkal együtt (bankszámlakivonatok, a vámhatóságok által kiállított vámmegállapító határozat és visszatérítést megállapító határozat, vámáru-nyilatkozatok, a felperes és a négy másik társaság által bemutatott visszatérítés iránti kérelmek) a dömpingellenes vámok kifizetését, visszatérítését, valamint az érintett összegeket. A C3 melléklet, amely a felperes bankjának azon igazolásait tartalmazza, amelyek a hitelszerződéseinek a főbb feltételeit idézik fel (kölcsönvett összegek, kamatlábak, a kamatok összege, időtartam), bizonyítja egyebekben a kamatok megfizetését. Megállapítható továbbá – olyan elemzést követően, amelyet azonban többek között az nehezített meg, hogy a C2 mellékletben átvett számos dokumentum kevéssé egyértelműen került bemutatásra –, hogy egyes összegek vagy a C2 mellékletben említett összegek egyes kiegészítései az A4 mellékletben a kölcsönvett összegek címén említett meghatározott összegeknek felelnek meg, valamint hogy a C3 mellékletben szereplő kamatlábak az A4 mellékletben hivatkozott kamatlábaknak felelnek meg.

65 A szóban forgó három melléklet együttes olvasata ugyanakkor ilyenként nem teszi lehetővé annak a bizonyítását, hogy a felperes a jogtalanul kifizetett dömpingellenes vámok miatt, és nem kizárólag azért vett fel kölcsönt, hogy a szóban forgó dömpingellenes vámoktól függetlenül általánosságban finanszírozza tevékenységét. Egyrészt – amint azt a Tanács a tárgyaláson joggal hangsúlyozta – a C2 és a C3 melléklet között semmilyen kapcsolat nincs, mivel a C3 mellékletben szereplő kölcsönvett összegek jóval nagyobbak, mint a jogtalanul kifizetett dömpingellenes vámok C2 mellékletből kitűnő összegei. Másrészt a C2 és a C3 melléklet legfeljebb bizonyító erejű adatok bemutatását teszik lehetővé, mivel olyan külső és/vagy hivatalos dokumentumok formájában készített forrásokból származnak, amelyek a szóban forgó dömpingellenes vámok összegeivel, valamint a kamatlábakkal kapcsolatosak (lásd: fenti 64. pont), azonban nem pótolják az A4 melléklet elégtelen bizonyító erejét (lásd: fenti 62. pont), és ezért nem elegendőek még ezen A4 melléklettel együtt sem a jogtalanul kifizetett dömpingellenes vámok, a felvett kölcsönök, valamint a kapcsolódó kamatok kifizetése közötti kapcsolat bizonyításához (lásd ebben az értelemben: 2001. február 1-jei T. Port kontra Bizottság ítélet, T-1/99, EBHT, EU:T:2001:36, 72. és 73. pont).

66 A felperes számára annak a szükségessége, hogy a vitatott dömpingellenes vámok miatt vegye fel az említett kölcsönöket, annál is inkább kétséges, mivel a válaszban elismerte – amint azt a Tanács és Bizottság hangsúlyozta –, hogy ezeket a vámokat az ügyfeleire hárította át. Ezért a felperes legfeljebb azért kényszerült kölcsön felvételére, hogy a vásárlásait a termékei értékesítéséig és a dömpingellenes vámok ügyfeleire való megfelelő áthárításáig finanszírozza, azonban egyáltalán nem volt köteles a szóban forgó összegeknek egy jóval hosszabb, a keresetlevél A4 mellékletéből kitűnő kölcsönidőszakára – nevezetesen a szóban forgó dömpingellenes vámok kifizetésétől a vámhatóságok általi visszatérítésükig terjedő időszakra – való kölcsönvételére. Sőt a Tanács hangsúlyozta – anélkül, hogy a felperes azt vitatta volna –, hogy a szóban forgó dömpingellenes vámokkal érintett tevékenység a dömpingellenes vizsgálat alá rendelt importőrök – mint a felperes – forgalmának legfeljebb a 6%-át jelenti, amely következésképpen – bizonyíték és a felperes által bemutatott ezzel ellentétes értelmű érvelés hiányában – kevéssé teszi valószínűvé a vitatott dömpingellenes vámok kifizetése miatti likviditásveszteséget, amely a kölcsönfelvételt szükségessé tette.

67 A fentiek összességéből következik, hogy a felperes nem bizonyította a hivatkozott kötelezettségszegés és kár közötti okozati összefüggés fennállását.

68 Az Unió felelősségének a megállapításához szükséges ezen feltétel következésképpen nem teljesült, anélkül, hogy szükséges lenne a Tanács és a Bizottság által felhozott azon állításokról határozni, hogy ezen okozati összefüggés a felperes gondatlan magatartása és a vitatott dömpingellenes vámok 158/2013 rendelet általi újabb bevezetése miatt megszakadt. Ebből az is következik, hogy nem kell helyt adni a Bizottság által benyújtott, a jelen eljárás felfüggesztése iránti kérelemnek, amely azon

alapul, hogy a 158/2013 rendelet érvényességének értékelésével kapcsolatos két előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés jelenleg a Bíróság előtt van (C-283/14 CM Eurologistik és C-284/14 GLS egyesített ügyek).

69 A jelen keresetet következésképpen az elsődleges és a másodlagos kereseti kérelmeket illetően mint megalapozatlant el kell utasítani anélkül, hogy szükséges lenne egyrészt a kereset állítólagos részleges elfogadhatatlanságáról – amennyiben a kereset olyan hitelek kamataira vonatkozik, amelyeket a négy másik társaság közvetítésével végrehajtott behozatalok esetében kiszabott dömpingellenes vámok miatt vettek fel –, másrészt pedig az eljárással való visszaélésre alapított elfogadhatatlansági kifogásról – amennyiben a kereset célja valójában a nemzeti vámhatóságok határozatainak a megsemmisítése – dönteni.

A költségekről

70 A Törvényszék eljárási szabályzata 134. cikkének (1) bekezdése értelmében a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a felperes pervesztes lett, a Tanács és a Bizottság kérelmeinek megfelelően kötelezni kell a saját és az ez utóbbiak részéről felmerült költségek viselésére.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (második tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék a keresetet elutasítja.

2) A Törvényszék az I. Schroeder KG (GmbH & Co.)-t kötelezi a költségek viselésére.

Martins Ribeiro Gervasoni Madise

Kihirdetve Luxembourgban, a 2015. szeptember 23-i nyilvános ülésen.

Aláírások